

BEKÖSZÖNTŐ

(AJÁNLVA A SZERKESZTŐNEK)

Mindenfelé buzdítanak,
Tovább tehát nem hallgatok.
Költő leszek... magyar költő
S mint a madár dalolgotok.
A múzsa – nem tagadhatom –
Egy csókot én rám is nyomott –
Repüljünk hát Pegazusom,
Hagyjunk magunk után nyomot!

Először is saját becses
Személyemről fog zengni dal.
Kitárom szívem belsejét
Összes világfájdalmival.
Mert engemet, szerkesztő úr,
Már nagyon sok szenvedés ért,
De nem kaptam még jutalmat
Ezért a sok szenvedésért.

"Fáradt" vagyok, "beteg" vagyok,
Szívem, lelkem megtört, komor.
"Hazátlan szél" gyanánt futok,
Ide s tova hajt a nyomor.
"Hideg közönyt", "vásári zajt"
Látok-hallok mindenfelől...
Óh jaj hová rejtőzzem el
E rút, önző világ elől?!

"Hervadt", "kopár" szívemnek oly
Jól esnék egy árnyas berek.
Dús lomb alatt nem hallanám:
Hogy lármáznak az emberek.
A természet bűbájából
Lelkem vigaszt merítene:
Csörgő patak altatna el,
Dalos madár ébresztene.

Lassankint elfelejteném
A múlt "fájó emlékeit":
Szerelmem és bukott jövőm
Magasztos szép reményeit.

Egy hervadó bokor alatt
Örökre elszendergenék:
Fölöttem bús halotti dalt
Zengnének a fülemilék.

Tekintetes szerkesztő úr!
Ez itt az én első dalom.
Remélem, hogy elég modern:
Van benne *szív*, van *fájdalom*.
Kérem tehát: nevemet a
Költők közé jegyezze be,
S küldjön egy pár forintot is,
Mert üres a költő zsebe.